

Égéstermék

regényrészlet

Körmök karcolják végig a lábszáram, Nikka fészkelődik mellettem, *ébred vagy? nyújtózkodik, mit csinálsz? Elvagyok*, mondom, ő pedig előkeresi a párna alól a tabletjét és megnyitja a Rottweilert, *láttad, hogy ostromolják az Egyes Csatorna épületét?*, kérdezi kétségbeesetten, *nincs netem*, mondom, *vacakol a telefonom*. Talán a gyomorgyulladás miatt nem csattan fel nagyon, *bent vannak a stúdiókban meg irodákban, kiemelték az ajtókat a sarkukból, tárva-nyitva az egész épület*, sorolja, *tudom, hogy hisztis voltam ma, ne haragudj, de kimehetnénk, légszi? Beteg vagy*, mondom. *Dehogynis, rendben van a gyomrom, és holnapra ügyis szabadot vettél ki, vagy visszamondtad? Nem. Akkor hívj egy Ubert!*

Már van két utas a kocsiban, én hátra ülök, Nikka a sofőr mellé. Szakállas csávók, mellékutcákon kanyargunk ide-oda, nem beszélgetünk, csak köhögünk néha, mintha félnénk, nehogy kiderüljön valami összeesküvés. Kétsaroknyira állunk meg, a sofőr nem fogadja el, amikor fizetni akarunk, *szabadságharcosoknak és széplányoknak ingyenes*, Nikka nevet, *köszöni szépen, egy puszit legalább hadd adjak*. Aztán sietni kell, elmegyünk a felszabadulási emlékmű mellett, a szétvert márványdarabok körül jelzőszalagot cibál a szél, az Egyes Csatorna székháza előtt a virágágyásban ki vannak taposva a palánták, és valaki vécépapírt dobott egy homlokzatdíszre, de ahhoz képest csendes a környék, alig látszik, hogy történt itt bármi. Csak páran lézengnek a széles főbejáratnál, *elkéstünk*, komorul el Nikka arca, az aulában bőrfotelekben ülnek a neonácik, szundítanak vagy bámulják a falra szerelt tévéket, fotózkodnak, kávégépet buherálnak, *menjünk fel az emeletre*, mondja Nikka.

Akár egy széttaposott menyasszony, a lépcsőfordulóban rudastól le van tépve a függöny, a csokiautomatát is szétverték, Nikka felvesz egy müzliszeletet és beleharap, én hiába keresek magamnak bármit, semmi normálisat nem hagytak a földön. Alacsony, kopott folyosóra érünk, csikorog a cipőnk alatt a linóleum, *látod, ilyen barna volt a szocializmus*, mondom Nikkának, *itt is lehetne alternatív vezetéseket tartani, biztos rengeteg régi berendezés van*, de nem érdekli. Errefelé minden nyitva, zörög az üveg, ahogy benyomom a súlyos fémajtókat, irodáról irodára haladunk, *a stúdiók a földszinten vannak*, mondja Nikka, *van fogalmad, mennyi hazugságot gyártanak itt? Én se lennék szívesen kamera, egész nap ezeket a köcsögöket nézni*, mondom, hátha jobb kedve lesz, felborított aktaszekrények és kiforgatott fiókok közt lépkedünk, a beszakított álmennyezetből egy gurulós szék lába lóg ki, Nikka megtorpan egy papírhalom előtt, és túrni kezdi. Szétnézek én is az íróasztaloknál, pont ilyen egerem van ott-hon, de az enyémnek elromlott a görgője, összeviszsa ugrál az oldalakon, teljesen használhatatlan, legalább ennyi hasznom legyen, ha már ma este se ülhettem ott-

hon, erre gondolok. Nikka elmélyülten rágja a körmét, a wireless vevő elől van bedugva a számítógépbe, könnyű kihúzni, az egerrel együtt a kabátom zsebébe csúsztatom, *lassan induljunk*, mondja Nikka.

A Konrád felé megyünk, szemerkél az eső. *Végül is nem baj, hogy nem voltunk ott az ostromnál*, mondja Nikka, *Kagim írta, hogy ők se mozdultak ki a térről, ezek viszont nem kéne megázzanak, el tudod tenni őket valahová?* Egy csomó lap van a kezében, egész aktaköteg, *mik ezek?*, kérdem, *szerkesztői jegyzetek és műsorstruktúrák*, feleli, *biztos kiderül valami belőlük, hogyan működik az állami hiúlyítás. Látod*, mondom, *mégse maradtál le semmiről, és még ezt is találtad, szuper, én ezt hoztam el*. Megmutatom neki az egeret, ő meg eltátja a száját, *mi ez?*, *nyökögi, hogy kerül hozzád?*, aztán elkerekedik a szeme, *bazmeg, egy tolvajjal élek párkapcsolatban!* Felénk fordulnak a járókelők, próbálom lecsendesíteni, *te is elvetted a lapokat, nem?*, mire ő szinte ordítva, *az tényfeltárás, ez meg lopás!* *Ne csináld már*, mondom, de Nikka totálisan ki van kelve magából, *nem hiszem el, hogy minden erőmmel a szarháziáság ellen harcolok, és akkor te így eláruulsz!* Alig bírom tartani vele a lépést, hiába kérdezem, *hogy mivel árultalak el?*, és bocsánatot is fölöslegesen kérek tőle, nem áll meg.

Nem tudom eldönteni, mi fáj jobban, mondja végül a Konrád szélén, *az, hogy hiúlye vagy, vagy az, hogy szembeköptél. Én nem köptelek szembe*, mondom, Nikka hangja fojtott, *ne vágj a szavamba, jó? Szeretném megbeszélni veled, hogyan zárjuk le ezt a kapcsolatot, ezek után én nem tudom folytatni. Mik után?! Ugye kértelek, hogy legalább most az egyszer hallgass végig?* *Igen*, mondom. *Az van, hogy nem illünk össze, amúgy jó hónap volt, tényleg, az alvópólódat visszaadom, más holmid nincs nálam.* Eszembe jut, milyen volt augusztusban úgy járkálni betépvé az utcán, hogy a fű kizárólag szar dolgokat tudott felnagyítani, hogy a tompaság alól is kiéreződött a háború, *ha tudtam volna, hogy ennyire bánt*, mondom, *ez a baj*, szól közbe, *hogy engem mennyire bánt, mert te fel se fogod a dolog súlyát, más világban élsz.* Most már engem bámulnak az emberek, ahogy kérlelem, hogy próbáljuk valahogy megoldani, *nem, nincs értelme*, rázza a fejét Nikka, és én először a hideg nedvességet érzem, és csak utána a fájdalmat, amint térdre vágom magamat a kövezeten, és átölelem a lábát. A Konrád barikádjait látom és mögöttük a tüntetőket, egy fehér pálcás ember kopog köztük összevissza, *könyörgöm, ne hagyj el*, fúrom az arcomat Nikka ölébe, és ő nem lök el, hagyja, mélyeket lélegzik, hosszan és lassan, mintha hegyi levegőt szívna, mintha boldog lenne tőle. Aztán megsimogatja a sapkám, *fejezd be, ne alázd meg magad*, nyújtja a kezét, és felhúzza a földről. Rá se ismerem, teljesen ki van simulva az arca, nyugodt, és a hangja is szinte bársonyos, *addig nem vagyok hajlandó rád nézni, amíg vissza nem viszed az egeret.*

Feltápázkodom és elindulok, pár méter után hátrapillantok, de már eltűnt a barikádok takarásában. Visszamegyek a tévéhez, rendőrök állnak sorfalat a főbejáratnál, a kordon mögött toporgok én is, akár a többi szájatató, *tele van késsel az épület*, mondják, *kizavarták a bandát.* Várok egy darabig, fogalmam sincs, miért, besurranni úgyse merek, inkább kivergődök a kíváncsiskodók közül, és eljövök. A külső körúton gyalogolok, villamosok zúgnak el mellettem, nincs kedvem felülni egyikre se, az egyik ház előtt egy takarítóbrigád ücsörög, valamin nagyon ügyködnek. Közelebről észreveszem, hogy egymásnak segítenek, a seprűik nyelét fűrészelik le, suhogtatják a botokat, mennyire állnak kézre, meg-megdöngetik velük a kerekese kukákat.

Korbuc meg se kérdezi a kaputelefonban, ki az, csak nyomja a gombot, biztos azt hiszi, valami szórólapos csöngetett, nem vár az ajtóban, kopogtatok. *Nocsak, eszedbe jutott, merre lakom?*, kérdezi, miután kinyitja, aztán nem szívat többet, látja, hogy nincsen szükségem rá. Elmesélem neki, mi történt, *szar ügy*, mondja, *ezek a bölcsészcsajok kicsit ilyen affektáltak, elvi kérdést csinálnak mindenkiből, muszáj mutassák, milyen liberálisok meg tiszták, de szerintem még megoldható, vegyél neki virágot.* Néha meg tudnék ölni egyeseket, erre gondolok, verném be a fogpiszkálót a körműk alá, *füved van, köcsög?*, kérdezem. Dohány nélkül csinálja és kövérré a spanglit, *annak öröme, hogy hazataláltál*, mondja, gyorsan szívjuk, kapkodva, már a harmadik slukktól leereszkedik rám a sárga pára, mintha világítana a szemem. *Az egérrel amúgy tudok segíteni*, magyarázza Korbuc, *hagyd itt, és elhasználok én, beviszem a kóterbe, képzeld*, és elkezd mesélni egy munkahelyi sztorit, minden szava mögött ott a visszafojtott röhögés, *a múlt héten hoztak egy új gyereket, akit a Tavaszjanó nevű fogvatartott azonnal elkeresztelt Tojáskának, és bejelentette, hogy este mozi lesz. Csak utána derült ki, hogy a legszélső terem és a zuhanyozó között ezek a majmok kipiszkálták a falat, volt egy egész sor ilyen lyuk, ahol át lehetett leskelődni a fürdőbe, az egyik vamzer mesélte, hogy nézték az akciót, Tavaszjanónak meg az volt a dumája, hogy kiverjem a fogaidat, vagy rendes gyerek leszel, és az egész körlet szeme láttára rátett Tojáská háttára egy pornólapot, úgy csinálta meg.*

De nem is tudom, miért mondtam ezt el, folytatja, *ja, szóval szerintem ezek a dögök érzik, hogy odabent kevesebb a fegyver, azért vannak így bepöccenve, tényleg, megnézed, mim van?* Átmegy a másik szobába, és egy hosszúkás dobozzal jön vissza, a dohányszasztalra teszi, felkattintja, vigyorog. Fél kézzel emeli ki a géppisztolyt, úgy fogja, mint egy trófeát, *na? Szinte felborulok a székkal, honnan a faszból van ez neked?!*, mire Korbuc, *ne parázz, a bőrömből hoztam. A börtönből?!* Igen, ezeket vészhelyzetekre tartjuk, minden kaptárban törvényileg van tizenvalahány, csak most jött fentről az utasítás, hogy mindenki vigye haza a hozzárendelt mordályt, egyrészt nehogy a Konrád tér inspirálja a bentlakókat, és megkívánják a fegyvert, másrészt sose lehet tudni, hová durvul a kinti helyzet, és minket is lehet rendvédelemre használni. Felröhögök, *bazmeg, te löni fogsz rám?* Korbuc is nyerít, *befestem a járdát az agyaddal, geci, na de jut eszembe, Bullert kivezényelték? Abbahagyom a nevetést, szerinted ilyenekről beszélünk otthon? Miért, miről? Hagyjál. Komolyan, na. Egyke vagy, mondom, fogalmad sincs, milyen a testvéred elől bujkálni, szakadj le rólam.* Korbuc elnémul, gondolkodik, majd meglóbálja a géppisztolyt, *kipróbáljuk? Ennyire idióta még te se lehetsz*, mondom. *Nem viccelek. Mégis hol, mikor, mivel?!* Benyúl a dobozba és kivesz egy tárat, *vaktöltény, te csöcs, egyedül ijesztgetni jó, mit hittél?* Szél vágódik az ablakoknak, zörögnek a tokozatok, és egy részeg csoport is üvöltözik odalent, *gyere*, int Korbuc, *köszönünk nekik.*

Ötemeletes a tömbház, innen fentről többnek tűnik, a tető szélén állunk, ahol a szurokborítás felfut a térdig érő mellvédre. Az út túloldalán van egy aprócska játszótér, onnan visszhangzik a röhögés, a kurjantások, a sikkantások, a fáktól alig látszanak, de hallatszik rajtuk, hogy egyetemisták, csak most így jön ki belőlük az értelmiségi. Korbuc féltérdre ereszkedik, a fegyverdobozban matat, odaerősíti a válltámaszt a géppisztolyhoz és dumál, *képzeld, megint megdugtam azt a*

takarítónőt, melyiket?, kérdezem, azt, amelyiknek nyolc ujja van? Betolja a tárat a helyére, hol számít az, hogy egy nőnek hány ujja van? Úgy gesztikulál a fegyverrel, mint egy terrorista a kamera előtt, inkább az a baj vele, hogy nem igazán ad magára, kérdem tőle, levehetem a bugyidat?, mire ő, hogy igen, de előbb fizess egy pítás gyrost.

A játszótéren egyre nagyobb a zaj, és mintha egy transzparens is lenne náluk, lengetik és marhaskodnak, ugrálnak a körhintán meg a libikókán. Korbuc felhúzza a géppisztolyt és a vállához emeli, *mi ez, kérdem, valami hamisítvány Kalasnyikov? Nem, hazai gyártmány, GPD a neve, de mi Kecskének hívjuk, annyira ugrál, befogatni viszont jól lehet vele, figyeld!* Célzás nélkül nyomja le a ravaszt, és mintha semmilyen más hang nem létezett volna előtte, akkorát robban a lövés, nekicsapódik a házfalnak, lassan némul el a visszhang, rámorzsolódik a csendre, mert a játszótérről pissenés se hallatszik már, csak akkor kezdenek ismét kiáltozni, amikor Korbuc beleereszt még párat a levegőbe. Azt se tudják, mit csinálnak, meneküljenek vagy a padok alá bújjanak, pánikolva rohangásznak fel-alá, sötét kis figurák, ilyenkor bezzeg nem olyan okosok. De egy épület tetejéről én is ilyesmi lehetek a Konrádon, és mi van, ha a tüntetések miatt egy nap én leszek a fegyházban az új érkező, és engem fog egy Tavaszjanó Tojásának elkeresztelni, esetleg legközelebb valakinek már nem vaktöltény lesz a géppiszolyában az esti lövöldözéskor? Korbuc még mindig tüzel, ráordítok, *hagyjál nekem is!*, és kitépem a kezéből a Kecskét, a csípőmhöz szorítom, élvezem, ahogy lövésenként megugrik. A csattanások kitöltik a teret, sűrű anyag, abban mozognak azok a seggfejek, szaladnak kifelé a játszótérről, na mi van, faszszopókám, csaknem gittelt be az intellektus? Még azután is húzkodom a ravaszt, hogy kiürült tár, majd hirtelen eszembe jut az egér a tévétől, az utolsó menekülő alak egy füves részen bukdácsol keresztül, benyúlok a zsebembe. Bal kézzel húzom ki az egeret, nem bírok nagyot lendíteni, de azért utána dobom, *nesze bazmeg!*